

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: שורץ	שם פרטי: גבריאל
-------------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: שורץ		בלועזית Schwartz	
שם פרטי איתו נולדתי: גבריאל		בלועזית Gavriel	
עיר לידה: ארד		בלועזית Arad	
שם פרטי ושם משפחה של האב: יוסף שורץ		שם פרטי ושם נעורים של האם: יולנדה פרקש	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ארד		בלועזית Arad	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) (רק אחרי המלחמה התחיל ללמוד ביסודי)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) ארד, רומניה		חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית -	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית -	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור: -	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור -	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי		שנת עליה: 1964	
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה עם אונייה צרפתית מאיטליה, "קסרה", משהו כזה, לא זכר בדיוק.	

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

הייתי ילד יחיד למשפחה אמידה ביותר. אבי היה שותף עם נוצרים במפעל צבעים "פוליקרום" והיה לו גם מסחר חוץ עם פרות. עד המלחמה היינו אמידים ביותר, היה לנו בית חדש. בגיל 3-4 הייתה לי אומנת גרמנייה ואז הגרמנים אסרו על היהודים להחזיק עובדות גרמניות. לא היינו דתיים, לא צמנו אפילו ביום כיפור, לא זוכר משהו מאורח חיים דתי. בארד היו 20 אלף יהודים מתוך 120 אלף תושבים וכל התרבות והספורט הייתה בידי היהודים.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

ב1944, הגרמנים שנדחקו מהרוסים היו צריכים לעבור דרך העיר שלנו. היה לי תלמי צהוב ולמזלנו עלינו יחד עם עוד הרבה יהודים לרכבת לעיר שכנה שלא הייתה בטווח הנסיגה של הגרמנים. הגרמנים גילו זאת והפגינו אותה עם האווירונים שלהם. אנחנו ישבנו אבא, אני לידו, ואמי לידי ואבי קיבל פצצה על הראש ונהרג במקום לידינו, ולי יש רסיס עד היום ונפצעתי. הרכבת נשרפה והיו הרבה פצועים. אמא ואני ברחנו, היא משכה אותי לשדה תירס סמוך ושכבנו שם, אני מדמם, והגרמנים ריססו בתת מקלע מהאווירונים שלהם- אבל ניצלנו מזה. היה לידינו כביש ואמא יצאה משם ובדיוק עבר שם איכר עם עגלה וסוס. אמי לקחה כשברחנו כסף ותכשיטים ועם זה שילמה לו והוא לקח אותנו לכפר הקרוב למרפאה. שם ראו את הרסיס ואמרו שצריך ניתוח דחוף בבי"ח בעיר שממנה באנו. באה מונית(30 ק"מ מהעיר) ולקחה אותי לבית החולים. הכירורג שם היה יהודי-רייך שמו- הוא ניתח אותי והוציא את הרסיס.

את כל המשפחה של אמא ואבא לקחו לאושוויץ והם נספו שם.

אותנו לא פינו לאושוויץ כי הייתי בחלק ההונגרי של רומניה, בטרנסילבניה- ברגע שהגיעו עד אלינו על מנת לקחת אותנו לאושוויץ, הרוסים הגיעו לרומניה וכך ניצלנו. אחר כך הרוסים שבאו לעיר תפסו לנו את הבית –שבו גרנו לפני המלחמה וגרנו אצל חברים בארד. אחרי תקופה קיבלנו דירה (כמו עמידר) ועברנו לשם. אחרי שהפצע קצת החלים, אמי הכניסה אותי לכיתה א'אבל בגלל הטרואומה והפחד ממטוסים המורה אמרה שכדאי להשאיר אותי שנה בבית שארגע, והתחלתי את כיתה א' בגיל 7 במקום 6, ב-1945

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

הייתה לי ילדות קשה. לא היה מה לאכול בהתחלה אחרי המלחמה, גדלתי בתנאים קשים עם אמא. כל הזמן היא דאגה לי כי הייתי ילד יחיד (היא לא התחתנה שוב).

הצלחתי לסיים את הבגרות ב-1956 וניסיתי להתקבל לרפואה אך לא הצלחתי. נשארתי שנה בבית ללמוד והתקבלתי בעיר שלי לרפואה וטרינרית. אך אמא החליטה לעלות לארץ למרות שאני לא רציתי, וכל היהודים שהיו רשומים כרוצים לעלות נזרקו מהאוניברסיטאות, אז אחרי סמסטר אחד חזרתי הביתה הנלקחתי לצבא רומניה בכוח ובמשך חצי שנה בתנאים קשים מאוד- במיוחד האנטישמיות (הייתי היהודי היחיד), זה אמי הצליחה להוציא אותי משם עם שוחד ולא היה לי מה לעשות. למזלנו היה בית ספר להנדסאים שהמנהל היה רומני חובב יהודים וקיבל את כל היהודים שנזרקו מהאוניברסיטאות. הייתי גם ספורטאי מקצוען, שיחקתי הרבה שנים כדור-עף.

סיימתי ללמוד הנדסת מכונות ועבדתי במפעל היחידי ברומניה למחרטות במשך 3 שנים, עד שב-1964 קיבלנו היתר לעלות. אמי שיכנעה אותי שהיא רוצה למות בארץ ושלא אתחתן עם נוצרייה.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הגענו לחיפה, ואני לא ידעתי כלום על ישראל- רק תל אביב וירושלים. היו נציגים של הסוכנות באונייה. אני נורא אהבתי את הים ו-2 האופציות למגורים היו או נהריה או באר שבע. רצינו לנהריה אך קבעו לנו לבאר שבע. עלינו על מונית, 2 משפחות, 4 שעות נסיעה דרך כביש 4. עצרו לנו ליד צריפים ישנים. בארד היה לנו המון תרבות וגרנו ברחוב הראשי של העיר כשמתחתינו הייתה רכבת, ופתאום יש צריף עם שרותי "בול קליעה". לא היינו מוכנים לרדת מהמונית. הגענו במאי ובספטמבר התחלתי אולפן אקדמי ואחרי 3 חודשים הציעו לי לעבוד כבר. אחר כך קיבלנו בית ברינגלבלום- חדר וסלון, וגרנו שם עד שב1968 הכרתי בלשכת הגיוס למילואים את אשתי והתחתנו. במשך 38 שנים עבדתי במע"צ ויצאתי לפנסיה. עבדתי 10 שנים במדור הבחינות באוניברסיטת בן גוריון. יש לי 2 ילדים ו5 נכדים.

מסר: שהדורות הבאים לא יעברו עוד פעם את מה שאני עברתי.

ד ושם

המשרד לאזרחים ותוקים

תמונה 1 אביו של גבריאל שורין

ד' תשס"ו

המשרד לאזרחים ותוקים

תמונה 2 גבריאל שורץ ואימו

ד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

תמונה 3גבריאל שוורץ והמראיינת אביטל כהן

את השאלון המלא נא לשלוח למשרד לאזרחים ותיקים בדוא"ל: infovatikim@pmo.gov.il

פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בפקס: 02-5605034 או להעבירו סרוק בדוא"ל בצמוד לראיון.